

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

VINGAN HUELGAS

RAVO, verduleras madrilenyas!.. No puch menos d' enviarvos la enhorabona més entusiasta.... Si 'us digués que 'us heu portat com à homes, vos faria molt poch favor. Avuy no hi ha homes capassos de fer lo que vos altres.... Vos hieu portat com à reveladoras de una gran idea, la única idea tal vegada que pot salvar à Espanya, arrancantla de la postració en que 's troba sumida, aletargada.

En aquest punt, la fetxa del 2 de Juliol de 1892 serà tan gloria y tindrà al menos tanta trascendència com la del 2 de Maig del any 8. Una y altra fetxa se semblan molt. Las dos marcan una nova era de dignitat y de grandesa.

¡Y després dirán que 'l poble no té aqueixas grans intuicions, que en los moments més critichs trassan lo camí de la séva salvació!....

¡Oh! La victoria qu' heu conseguit, logrant que 'l govern conservador transigis ab vosaltres, després de haverlo obsequiat ab una pluja de tronxos y patatas, es una victoria colossal, immensa, indescriptible. Qui tingui ulls que 'us contempli; qui tingui oïdos que 'us escolti, y sobre tot, qui, com vosaltres, verduleras, tingui pebrots per vendre, que 'us imiti.

La bullanga de Madrid, surgida com una explosió, expontàneament, sense preparatius, quan los funcionaris del municipi s' empenyaven en que las revenedors dels mercats paguessin lo que bonament no poden satisfer; la bullanga de Madrid, qu' en breus moments se va extender per tota la capital com una reguera de pòlvora al inflamarse; la bullanga de Madrid terminada per medi de una transacció, en virtut de la qual los que ab tanta furia han alsat una protesta contra l' augment dels pagos, continuaran satisfent lo que satisfeyan, y ni un céntim més; aqueixa bullanga ruidosa, tan prompte enardida com calmada, no pot menos de cridar l' atenció de tots los espanyols.

S' ha vist ara que 'l govern pateix de un mal de aquells que no volen soroll. Alséuli 'l gallo y 'l tinidrem escuparrendit. Aixis van ferho 'ls telegrafistas y aixis ho acaban de fer las verduleras, y aquells y aquestas, los uns y las altres no tenen de segur motius de arrepentir-se. També 'ls agents de bolsa ab la sola amenassa de declararse en huelga, s' han sortit ab la séva, logrant que una Real ordre anulés los efectes de una ley votada en Corts, que 'ls perjudicava.

En tots los cassos, resultats idèntichs.
¿Qué vol dir això?

Desenganyemnos. Los pobles tenen los goberns que mereixen. Dintre de la bona teoria constitucional podém aspirar à cambiarlo tot per medi dels comicis; pero ve la pràctica y no 'ns ho deixan fer. La voluntat dels electors s' estrella en la omnipotència ministerial. La tuipinada triomfa mentres la legalitat s'ensorra. Y allá ván lleys y allá ván imposicions de sacrificis, que 'l pais ha de acceptar vulgas no vulgas, en la impotència à que 's troba condemnat.

Pero mil vegadas ho havém dit: si passa lo que passa, es porque 'l pais vol. Falta virilitat, falta energia per recobrar los drets desconeguts y desagraviar las lleys burladas. Falta que 'l pais en massa protesti contra 'ls càstichs que se li imposan.

Si tothom tingués la dècima part de l' esperit que han revelat las verduleras madrilenyas, en menos de vintiquatre horas reynaria la lley y la justiciá, y no seria 'l pais la jocuina de una cäfila de ambiciosos sense entranyas, ni 'ls interessos públichs servirian per alimentar aqueixas ambicions desapoderades que després d' empobrirnos nos rebaixan y 'ns avergonyeixen.

¿Qué succeiria si 's busqués una fórmula de resistencia senzilla, práctica y al mateix temps d' efectes immediats y segurs?

¿Qué succeiria si 's declarés una gran huelga de contribuyents?

Aixis com aixis los diners de la nació desapareixen en lo pou sens fondo dels despilfarros més escandalosos. Com més paguem, més creixen los apuros de la Hissenda. Seguim à marxes dobles lo camí de la bancarrota. ¿Qué succeiria si avants de que 'l govern se vegi forsat à fer suspensió de pagos, comensessin per fer suspensió de pagos los contribuyents?

Res més cómodo que tancar la butxaca, y esperar tranquilament lo curs dels successos. Ab negarse à pagar los impostos, bastaria perque 'l govern que transigeix ab las verduleras, transigis ab los contribuyents ó abandonés lo puesto.

En aquest cas los huelguistes podrian imposar las condicions y exigir la puresa electoral, la moralitat administrativa, la responsabilitat dels funcionaris publichs que faltan als seus debers, las verdaderas economias consistentes en la supressió de la sopa boba y de tots los empleos de luxo... En una paraula: lo que no se 's permet com à electors, se 'ls hauria de permetre com à huelguistes.

Per primera vegada à la vida seria veritat aquell refran: «Qui paga mana.»

P. K.

A setmana pròxima, número extraordinari, al objecte de conmemorar la gloria fetxa republicana del 14 de Juliol. Contém, com de costüm, ab lo concurs de notables escriptors y aplaudits artistas, desitjosos de corresponder al favor que 'l pùblic no cessa de dispensarnos.

En Bosch y Fustigueras, abusant de la séva autoritat de arealde, va expulsar del saló de sessions à alguns regidors republicans y vocals associats que s' oposavan à la aprobació dels pressupostos.

Pochs días després, las verduleras de Madrid, l' empaytavan à n' ell per los carrers de la coronada vila.

A cada hú 'l seu torn.

Lo Sr. Edualyen, sempre que rebia à las comissions de telegrafistas, ho feya fent la brometa y riéntse d' ells à la cara.

Al últim s' ha tractat en lo Congrés la qüestió de la huelga telegràfica, y en Romero Robledo ha pres la cosa à broma, riéntse del Sr. Edualyen.

En aquest món, qui riu més de gust es sempre qui riu darrer.

Ditxós serà 'l dia en que 'l pais se puga riure de tots!....

Apenas Fransa ha anunciat que 's disposava à celebrar una nova exposició universal en l' any 1900, ha sortit l' emperador d' Alemanya, convocantne un' altra per la propia fetxa.

Si la doble exposició 's realisa, tots los pobles democràtics aniran à Fransa; tots los pobles reaccionaris à Alemanya.

Y com tota exposició es una festa del progrés, ja sabém qui se 'n emportarà 'l llorer de la victoria: la República francesa.

L' altre dia en Cánovas va quedar molt sorprès al saber qu' en una de las últimes sessions del Congrés s' havia votat una esmena concedint la meytat del sou als magistrats que quedavan excedents per la supresió de las Audiencies de perro chico.

—Es la primera notícia—deya D. Antón, com si no li capigués à la barretina.

Y no obstant lo fet era cert, certissim.

Aixó demostra que 'l govern ja ni sab lo que 's pesca.

Es à dir: parlant en rigor si que ho sab: lo govern està pescant tot l' any l' anguila de la nòmina.

Los carlins, à Guernica, han celebrat una festa, à la qual hi han assistit numerosos cabecillas de la passada guerra.

Al presentarse allí l' representant del rey de las húngaras, la música va tocar la marxa real.

Y ara l' govern que no ha tingut energia per reprimir semblant escàndol, dóna la culpa de tot à las lleys liberals que regeixen en lo pais, y qu'ell per tal motiu, desitja treure.

¡Interpretació farisaica dels deberts del govern!....

Los excessos dels carlins que 'ls paguin los liberals.

A tals alturas se troba ara com ara la lògica conservadora.

Lo dia 12 del actual, segons aixis se anunciava, havia de ser rellevat lo Sr. Ojedo del mando de la província de Barcelona.

¿Y saben per què s' ha esperat lo dia 12 precisament?

Perque en tal dia cumpleix lo Sr. Ojedo 'l temps que li dóna dret à la jubilació.

Això si que 's jugá ab sort
y assegurar la partida
(governin los uns ó 'ls altres)
per tota la séva vida.

Lo crit de *Morin los lladres* que donavan las verdueras de Madrid es un eco fidel y exacte del mateix crit, donat l' any 54 quan governava 'l polàquisme.

Per cert que pochs mesos després de donar-se aquest crit, va esclarir la revolució.

Està vist: no hi ha temps que no torni.

Suprimida la franquicia postal que disfrutaren los diputats de la nació, s' ha apelat al recurs de repartir cent sellets per barba à cada diputat.

De aquesta manera continuará la franquicia, si bé en una forma distinta.

¿Què 'ls hi dirémos als diputats desd' ara? ¿Pares de la llei ó pares de la trampa?

Vostès mateixos trihin y esculleixin.

Novas saragatas à Calahorra. La cosa ha sigut seria. Una multitud considerable ha apedregat la Casa Consistorial y ha incendiat lo domicili de tres regidors.

Una nova mostra de la cullita conservadora.

Sembréu conservadors y per tot arreu vos sortirà lo mateix: castanyas, bolets y pinyas

May com ara la paraula tranquilitat ha reconegut per etimologia la paraula *tranca*.

Un impost especial s' havia posat sobre las operacions de bolsa; pero 'ls bolsistes van declararse en *huelga*, y dos días després lo govern suprimí aquest impost.

¡Quina virilitat la del actual govern!

Unicament dóna probas de que té la grapa forta, quan munyeix à la nació!....

Entre 'ls lemas que figuraven en las banderas enarbolladas per las venedoras madrilenyas s' hi llegia 'l següent:

—*Mueran los ladrones!*

Un altre detall: moltas de las amotinadas portavan escombras.

¡Ay senyors! Ja que d' escombras se tracta, ¿sabrian dirme quin dia farém net?

CARTAS DE FORA.—L' arcalde de Cervelló que havia comés una barrabassada contra la cooperativa, no ha tingut mes remey que tornarli l' oli y l' sabó que li havia decomisat, per haverlo així disposit termenant lo Sr. Delegat de Hisenda, realisant un acte d' estricta justicia. Era de veure com remugava l' arcalde de Cervelló quan dava cumpliment à aquest mandato. Fins arriba à suposar que la Cooperativa havia obtingut un fallo favorable, apelant al recurs d' esquitxar la mosca. Sembla mentida que l' arcalde de Cervelló dongui tals mostras de atreviment.

M' escriuen de Rupiá: «Per lo dia 26 del corrent està senyalat lo judici oral de la causa instruida als parents y agutzil del arcalde Xiana. Ab tal motiu van molt escamats buscant influencies y recomendacions y feint la mar de amenassas als testimonis, à pesar d' estar assegurats de incendis segons ells diuen. ¡Y tants testimonis de levita que tenen preparats! Allà veurem lo que succeheix.

Contra l' escola republicana, extremen tots los medis los ensotanats de Ibissa. A tal efecte han montat un' altra escola, ab l' idea de ferli la competència. L' altre dia un ensotanat se desfogava à bofetades contra l' fill del honrat marin D. Bartomeu Ros. Sort que algunas personas van tréureli de las grapas aquella pobra criatura, que no havia comés altre delicte que l' de ser fill de un liberal.

Lo rector de Pallejà ha tingut à bé trasladar la festa major, que desde temps inmemorial venia celebrantse lo segon diumenge de Juliol al dilluns immediat, ab l' idea de destarotar lo ball que 'l Centro Instrucciu y Recreatiu tenia disposit en honor de las societats del Plà y demés aliades, à las 10 del matí. Apesar de tot, es molt probable que aquesta vegada l' ensotanat de Pallejà tingui de quedarse ab un pam de nas.

L' Ajuntament de Balaguer després de haver promés que desde l' primer de Juliol treuria 'ls drets que paga la farina, ho ha fet tan bé que ha arrendat la percepció del impost de consums, duplicant lo prèu de cada article, la farina inclusiva. Es segur que 'ls arrendataris aniràn molt grisos, ab gran alegria de alguns senyors del ajuntament, que, segons s' assegura, son los que tenen arrendada la cosa, si bé per sota mà.—No podria 'l Sr. Delegat de Hisenda de la Província de Lleida averiguar lo que sà al cas, sobre aquest assumptu tan escandalós?

Pé ultim al famós arcalde de Terrassola se li ha arronsat lo llombrigo. Tot lo poble reunit à la plassa s' entregava a la diversió del ball, quan l' arcalde va presentar-se pistola en mà, tractant de intimidar à tots los veïns de la població. —Qui es aquí lo cap de colla?—và preguntar. Y à una veu varen respondre 'ls presents:—Tots. Llavors l' arcalde va triar als que li va donar la gana ab la intenció de posarlos presos, y tot lo poble al darrere demanant que poses pres à tothom.—O tots ó cap—deyan los veïns de Terrassola. Intervingué en l' alborot una persona qu' exerceix càrrec judicial, y l' arcalde llavors và caure del burro declarant que reconeixia que anava equivocat, y qu' en lo successiu ja podian ballar dia y nit sempre que volguessin y sense necessitat de demanar permis. Al cap de vall l' arcalde de Terrassola ha fet com en Cánovas: quan hà vist que la cosa se li posava lleixa, ha cedit.

SOBRE UN VOLCÁN

I hem estat tres ó quatre dies. Si 'ns descuydèm una mica; si 'l govern,—que à pesar de roncar tant, vigila d' un modo extraordinari,—no arriba à descobrir lo complot, à horas d' ara qui sab de quin color serian las aygas dels rius. La sanch correria pels carrers y hasta per las plassas, y à la història d' Espanya s' hi hauria hagut d' anyadir un tomo nou, ab escubertas sense corona ó ab corona, ó qui sab...

Pero.... no adelantemos los acontecimientos, que prou qu' ells mateixos s' adelantan, y expliquem lo que fa al cas.

Mentre lo país tot just tornava en si de la *huelga* dels telegrafistes; mentre se desarrollava la *huelga* activa de las venedoras ambulants de Madrid; mentre los bolsistes de la Cort suspenian las operacions y 'ls feligresos de Calahorra comensavan à ferne apedrancant l' autoritat, en Cánovas acompañat del seu gos, ensunava un complot terrible d' aquells que forman época v' s publican en fullas sueltas y últimas horas.

Lo cap venia ó havia de venir de Portugal.

Y notin una coincidència. Fà un quan temps que la sombra funesta de Portugal ens segueix los passos y se 'ns fica per tot. Tothom recorda encara ab los cabells erissats la participació del portuguès Ferreira en lo negoci dels petardos de dinamita, *arrestats* provicionalment à las portes del Congrés.

Pero aquesta vegada la cosa tenia molts més bermols. La maquinació era espantosa, tremenda, recorraladíssima.

Se tractava *nada* menys que de proclamar la República à Espanya y à Portugal, simultàneament, com qui fa un bisbe: un gorro frigi à Madrid y un altre à Lisboa, y.... vinga la *Marsellesa* en portuguès y en espanyol....

Lo representant que Espanya té en la capital lussitanava comensava à adonarse de cerlas anadas y vindugadas d' uns quants portuguesos de la flammarada.

—¿De què deuen parlar aquests bútxarases?—pensà l' home.

Y posantse en observació, estirant las orellas tot lo que va serli possible, sentí algo y recullí varijs frasses incoherents, pero no per això menos significativas.

«Alsament general de set o vuit capitals portuguesas.... moviment paralelo en varijs capitals espanyolas.... la República proclamada per sorpresa en menys de cinc minuts.... tot lo existent abaix, tot lo no existent à dalt....»

L' actiu diplomàtic avisà confidencialment al monstre malaguenco:

—«Sr. Cánovas, ja sab lo que passa? Crech que s' está preparant una insurrecció en sentit de...»

Pero en Cánovas li tapa la boca telegràficament y li contesta:

—«Si senyor, ho sé tot. Los revolucionaris espanyols están d' acord ab los portuguesos. Lo seu plan es fer una líquida ció social de la península ibèrica y enviarlo tot à rodar. Per mi no passi cap ansia: lo que ha de fer es avisar al Cánovas portuguès. Diguili tot lo que passa, previnguili que vigili forsa y aconsellili que's compri un gos.»

Siga que la cosa sufriàs algún entorpiment, siga que algú conjurat retirés los seus fondos, la companyia revolucionaria hispano-portuguesa ha quebrat, avants com qui diu d' obrir l' establiment.

Lo cop havia de donar-se l' dia 1.er de Juliol, lo *cup d' any* del any econòmic.

Els devian haverse dit: Any nou, vida nova.

La combinació insurreccional era de lo més ingénies que s' ha vist en lo gènere de bullargas y pronunciaments.

Passant la frontera silenciosament, sense salutar sisquiera als carabiners però no cridar l' atenció, los revolucionaris portuguesos haurien vingut à proclamar la República à Espanya.

Y practicant lo moviment en sentit contrari, 'ls republicans espanyols haurien anat à fer la revolució à Portugal.

D' aquest modo contavan casi ab la seguretat del èxit, perque ja sab que als forasters se 'ls deuen certas consideracions y ningú es capás de negar un favor à un extranjer que vè à demanar lo ab las armas à la mà.

Afortunadament, ja ho veuen, tot s' ha evaporat. La conspiració, los conspiradors y fins las armas que tenian enmagatzemades.

Si 'l complot arriba a estallar, à horas d' ara qui potser ja no quedaria res.

Ara si que queda: queda 'l dute de si tot això es una novelta inventada pels conservadors pera distreure 'ls ocis dels obrers que 's declarin en *huelga* aquesta setmana.

FANTASTICH.

LO GOS DE 'N CÁNOVAS

Ja sabém perquè 'l gran guerxo va per tot ab lo cap alt; ja sabém per que 's passeja ab aquell ayre marcial. No es perque la majoria digui si à tot lo qu' ell vol, no es perque 's cregui ser l' amo del sufert poble espanyol. De la tropa ni se'n cuanya, dels amics ni 'n fa cabal....

¿Per què, donchs, gasta aquets *fueros* y va sempre ab lo cap alt?

Ell mateix de dirho acaba ab son ayre mitj graciós: perque al hort de casa sèva

cria gos.

Las matronas de la piazza arman un sagramental, protestant contra un nou pago que 's estreny com un dogal. Fan anar Madrid en layre, van per tot com un torrent, y municipials y guardias reben llenya de valent. Plouhen pedras y tomàtechs, hi ha corridas, clams y crits, y entre mitj de la batalla cauen deu ó vint ferits.

Pero en Cánovas se'n burla y murmura desdenyós:

—Si m' apuran, si m' empipan, trech lo gos....

La gent timida y pacifica s' aixupla en los seus caus, mentre lo pobre ordre públic s' arrossegà ple de blaus.

—En què pensa 'l Ministeri?—

diu cridant la població:

—que hi hem d' estar gayres horas en tan trista situació?

—Qui l' arregla aquest conflicte?

—que l' adoba aquest bullit?

—som al reyne de 'n Garanda ó à la vila de Madrid?

Pero en Cánovas s' arronça y contesta pressurós:

—Quan acabi la paciencia, tinch lo gos.

La bandera revoltosa logra 'l triunfo desitjat, quan ja pedras y tomàtechs poch a poch s' han agotat.

—Gobernants de nyigui-nyogui!—

diu a coro la nació:

—son aquestas las dolsuras del partit conservador?

—De què vè que cada dia té d' haverhi un sis ó un as?

—com ho feu per propinarnos un conflicte a ca-la pas?

Pero en Cánovas fa 'l sonso y contesta mitj confòs:

—Ja veurà si al cap y al últim trech lo gos....

Lo gos es lo seu *Pelayo*, lo seu fort, lo seu Montjuich; sentintlo lladrà à la vora, no tem à cap enemic.

Per ell lo dret es un mito, la llei un trasto engorrós, la salut pública un zero; lo gran què es lo gos, ¡lo gos!....

Pero si tant se'n refia, digui, si avuy per demà te me li donan la bola

—com diable s' ho compondrà?

—Que farà llavors en Cánovas, desemparat, tremolós, sens poguer contà ab l' apoyo del seu gos?

C. GUMÀ.

CARTA DE TREMP

A exposició regional de Tremp l' ha iniciada una associació que's titula agrícola, comercial e industrial; sense que may haja fet res que s' refereixi ni à la indústria, ni al comerç, ni à la agricultura, à no ser que per tal se tingui l' cultiu de la llana mistica qu' en gran escala se practica en la indicada associació.

Es presidida aquesta per un tal D. Lluís de Cuenca

president à la vegada de la Junta tradicionalista, y ex-secretari de'n Savalls, y forman part d' ella, un advocat pica-plets, anomenat Seix, que tant com avants blassonava de republicà; avuy se dona cops de puny al pit per las iglesias, un altre advocat que's diu Farré, director y conseller avants dels gabarronistas y avuy jesuita descubert; un tal Puigcorvè (a) Cerverí, qu'es un catòlic que's dedica à la usura; un tal Petet del Tot, que titulantse liberal, en sa calitat de cerer està sempre en connivencia ab lo rector y com a secretari un jove de bona fè; pero qu'en tractantse de sants y sotanas, pert la xaveta.

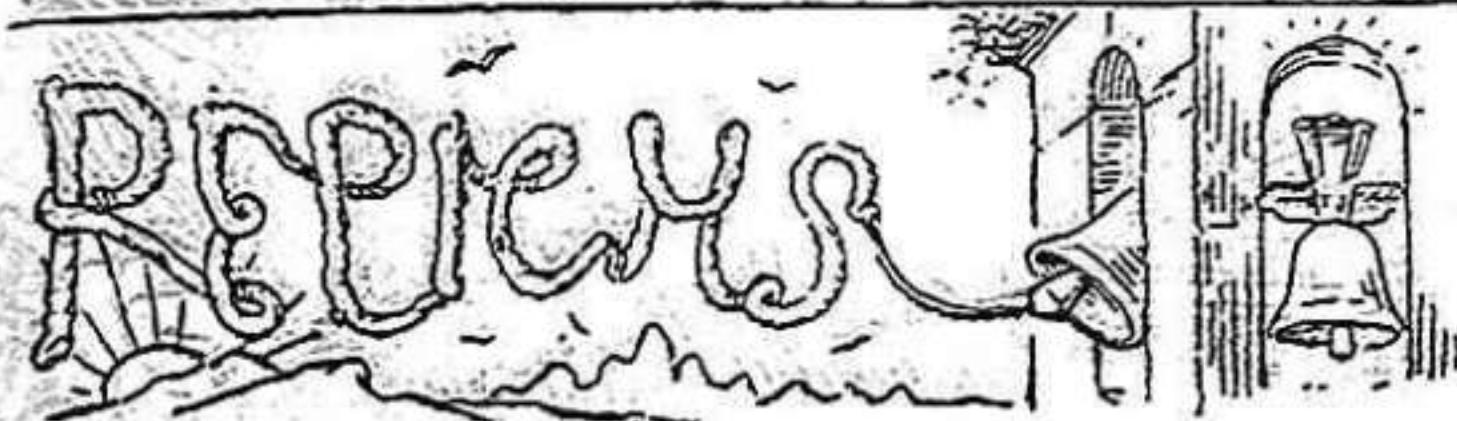
Ab lo propòsit de fer adeptes per la sèva idea y popularisar en lo pais, s'han empres lo negoci de la exposició. Deventse obrir lo quatre de Setembre y iancarse l'onze del mateix, fins ara no s'ha fet més que bombo. Un sol dia van traballar en lo local un paleta y dos manobras clavanthi una porta vella y raquítica. Tal vegada lo únic que's fassí sigui una barraca per expesarhi boynas, fusells y sabres, donants hi al mateix temps algunes conferencias sobre l'manej de tals instruments, per si algun dia volen tornar a treure l'nes.

La veritat es que tothom se desenten d'ells. L'ajuntament, desde l'arcade al últim regidor, no ha volgut sapiguerne res. Empenyats en fer l'exposició pero sense treure's un quart de la butxaca, acudiren al govern, y haventlos dit que 'ls ajudaria, ara 'ls surt ab que quan presentin la cosa en forma y arreglada 'ls subvencionarà. La veritat es que fins ara no existeixen ni projecte ni plans. La diputació provincial los hi ha via concedit 300 duros; pero ha vingut lo govern y ha tirat la partida á terra.

En tota la població haurán reunit uns 5 ó 600 duros, que units a un centenar que 'ls hi donà 'l bisbe de la Seu de Urgell suman 6 ó 700, cantitat insuficient per fer una exposició; pero més que bastant per tocar lo bombo, propagar la idea absolutista y procurar canviar l'esperit verdaderament liberal de aquest pais, cosa que, fassin lo que fassin, no ho lograrán may.

F. Ll.

Trempe 25 juny 1892.

L'arcade de Sant Andreu de Palomar, que ja havia sigut suspès per secundar massa servilment al hereu Pantorillas, acaba de serho novament, per haver fet gala de un esperit de independencia massa acentuat.

L'arcade de Sant Andreu podrà dir:

Tant si 't crech com si no 't crech
más penas remey no tenen:
me dimiteixen si 't crech
y si no 't crech me suspenen.

De tot lo que està passant los conservadors ne donan la culpa als reformistas.

—Els —diuhens— han vingut á sembrar la perturbació en las nostres filas.

Ay verduleras del meu cor, y qué 'n valeu de pestetas!

No sola los hieu omplert de tronxos, sino que ara 'ls teniu barallantse ells ab ells, per veure quina de las dos fracciós s'ha quedat ab la raccio més grossa.

Durant lo moti de las verduleras, un mahó vá anar á rebotre sobre l' espatlla del governador civil de la província.

Un mahó! Preciosa reliquia, digna de ser recullida y guardada, pél dia que 's decideixi erigir un monument á la energia del partit conservador.

Aquell mahó podrà servir de primera pedra.

Està perfectament comprobat que 'ls recursos de que disposavan los anarquistas de Paris pera sembrar per tot arreu lo terror per medi de la dinamita, procedian de la administració de un periódich religiós, titulat *El mundo católico*.

Ja poden dirho á boca plena, sempre que de cassos idèntichs se tracti.

Quan algú pregunti:—¿De ahont surten aquestas missas?

Responguin sense vacilar:—Las missas surten sempre de las sagristias.

Tothom en massa demanava al Sr. Bosch, arcalde de Madrid, que presentés la dimissió.

Pero 'l Sr. Bosch vá respondre:

—No, senyors, de cap modo. En tot cas que dimiteixin las verduleras.

Sr. Romero Robledo, lo dia que li convingui desapareixer del mapa, ja pot ferho ab tota tranquilitat, en vista de que deixa un hereu perfecte de la séva barra.

Desde principis d' any econòmic s'han decretat la

friolera de 5 mil cessantias en empleats de petit sou, que regularment son los que traballan més.

—Han pagat la festa 'ls més ineptes?

No, senyors: l' han pagada 'ls que no tenian padrins que 'ls amparessin.

Ja se sab: qui té padri pot contar ab la mona ó ab la moma, que vé á ser lo mateix. En cambi qui no 'n té, ha de carregar ab lo gran mico.

Los tripulants de una barca alemana anclada à San Sebastián van baixar en terra y després de agafar una filoxera de primera forsa ván comensar à alboratar, insultant à tothom que trobaven al pas, y ferint gravement à un pobre sereno. Perseguits pél poble, se refugiaren en l'embarcació, y allí comensaren à tirar taulons contra la multitut irritada. A no haverhi intervengut l'autoritat á temps, de fixo que s'arma un cataclisme.

Lo barco alemany es dels que 's dedican al transport de taulons; pero es precis confessar que 'ls seus tripulants al baixar en terra procuran embarcà unas vigas....

L' altre dia en Girona demanava en lo Senat que s'estanqués la plata.

Parlém en plata, ja que de plata 's tracta, D. Manuel. ¿Es qu' encare li queda alguna estanquera per colocar?

Sistema per fer tot lo que 's vulga en plé domini conservador:

No hi ha més que tussir fort.

Quant los telegrafistas, las verduleras y 'ls bolsistes tussent fort, lo govern ja sua... d' ànguria.

Y entre 'l tussir dels uns y 'l suar de l' altre, los costipats per rebels que sigan, se curan dessèguida.

Quan la huelga dels bolsistes, tot un senyor marqués que anava à la Bolsa à negociar 250,000 pesetas, vár ser expulsat de allí à empentas y cops de puny.

¡Oh rassa dels esquirols, ahont aniràs á parar quánt arribas á alimentarte hasta de marquesos!

Una verdulera de Madrid deya:

—¡Fuera los hombres! Cuando las mujeres hacemos lo que es debido, no deben meterse los hombres en nuestras cosas.

Tenen rahó. Los homes à casa, à fer mitja, à escombrar y á fer bullir l' olla.

Per fer tambalejar als conservadors, bastan las donas.

La nit del dia de la bullanga de las verduleras vár entrar à Madrid la reyna regent, estant custodiada la carrera per numerosas tropas.

Lo diputat Sr. Suárez Figueroa al fer notar aquest fet, vár dir que s' havia obrat de manera «como si el vecindario de la villa fuese hostil á S. M.»

Jo 'm guardaré molt de comentar la noticia. Basti saber únicamente que si 'l govern es monárquic, monárquic es també 'l Sr. Suárez de Figueroa.

Per lo tant, «entre monárquicos anda el juego:»

¡Quina sort lo govern de 'n Cánovas!

Al amotinarse las verduleras madrilenyas, ell si que pot dir que li han fet tastar los primers tomátechs de la temporada.

D. Antón assegurava que 'l moti de las verduleras de Madrid vár tenir tan escassa importancia, qu' ell sol s' hauria empenyat á disoldre à la muchedumbre vil, sens més que engegar los gossos de casa seva.

Los gossos de 'n Cánovas deuenen ser en definitiva la única forsa que li queda al partit conservador.

¡Ay del dia que 'ls hi donguin la bola!

Lo dia de la gran saragata madrilena se cumplian dos anys justos de la pujada del partit conservador al poder.

¡Bonich aniversari!

Lo partit conservador podrà dir que després de haverse menjat totas las cols ara li tiran tots los tronxos.

ECTOR, no dupto que t' haurás trobat alguna vegada pél carrer ab un tipo de aquells carregosos y enganxadissos, que un no sab com espolsarsse 'is.

¡Quin martiri!

Quan t' atrapan no 't deixan, se te amarran materialment, t' entrabancan, t' amohnan, te reventan.

Un dia vaig sentir a un de aquests tipos sinapismes, que li deya à un senyor:

—Cap ahont tira vosté?

Lo senyor va respondreli:

—Vol que li sigui franch? Tiro cap al costat contrari, per ahont vosté vagi.

Y girant la esquina bruscament lo deixá ab la boca oberta y ab un pam de nas.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

XARADA.—Es-pa-rra-gue-ra.

Han endavatin l'única solució Pep Galleda, E. Roca y D. Viñas. Cintet Barrera, Dolors de Ventre, Manipulat y J. M. R.

XARADA

—Qué tal lo noy, senyó Andreu?

—Es un prima-dos-tres-quarta.

una hu-dos-tres-quarta quinta

ha de fer hu quint senmana.

—Qu' es xicot de molta astucia

sa prima-quarta retrata.

—Es una astucia apparent;

jal menos fos terça-quinta!

F. CORBELLA VILAR.

ANAGRAMA

—Mira, Tot, jo era m' en vaig
y com cap regalo 't faig,
dels dos anells del dit xich
ja pots tot lo mes bonich.

JAUMET DE TARRASSA.

TRENCA-CLOSCAS.

MARCELA VILARET
REUS

Formar ab aquestas lletras lo nom de tres pobles catalans.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7.—Poble de Catalunya.
2 4 5 3 7 6.—Carrer de Barcelona.
2 4 5 3 7.—A la mar n'hi ha.
6 7 4 2.—Nom de dona.
1 2 4.—Part del mon.
4 1.—Nota musical.
2.—Vocal.

P. PUDENTS.

GEROGLIFICH

LO

PREGUNTALI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans R. P. Afillag, J. Enrac, Pep Galleda, Rey Nano, Marqués de Cumellas, M. Campanyá, F. A. Misericord, J. Escolà del Vendrell, J. Prats, M. Planas, Pau Guerra, Un Pobre Barber, Joani Vilà, S. Princesa, S. J. S., J. Oriol Bosch, F. Clavellà, A. Alegret y M. N.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no sà per casa.

Ciutadans P. G. y B. de V., J. Sneroll, Viñas, Ollime, J. Reig Roig, V. Miró Sardà, Savonac, J. Starams, Nen Isidro, J. Ventura Liuhi, J. Navarro, Salvini, Cintet Barrera y Cargol, Salvador Bonavia y J. Reforma.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciutadà J. de Claris: L' article es molt difús y no ofereix interès.—F. Salep: La poesia es molt incorrecta.—T. P.: Publicaré lo sonet.—Sagunto: las espurnas no van: son molt apagadas.—Ramonet R.: Està molt bé gràcies.—J. M. Ferrer: L' article no fà per nosaltres.—An Ma Bo: Lo mateix li dihém.—Mayet: Queda acceptat.—F. Llenas: Idem idem.—J. Alomàliv: Ho publicaré.—Ll. Salvador: Lo mateix li dihém á vosté.—T. Doy: No té punta.—C. R. Sargentana: La poesia es desballesteda.—J. D. Domenech: No v' probo bé.—Pistacho: Es molt fluyit.—A. Pallejà: Idem.—Pere Lloret: Aprofitaré alguna cosa.—F. Fiqueras: Enterats.—Follet: La poesia v' b' y anirà.—Rey de Gorch: No fà per casa.—R. Lley: Lo que 'ns envia es molt dolent.—J. T. y R.: Es incorrecta.—M. Giralt: Lo que 'ns envia no serveix.

Obra nova III GRAN ÉXIT!!! Obra nova

GUIA DEL CONQUISTADOR

(Segona part del ART DE FESTEJAR)

Per C. GUMÁ, ab dibuixos de M. MOLINÉ

Preu. DOS ralets

Se ven à ca'n Lopez, en los kioscos y per tot arreu.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Lo proxim dissapte, 16 de JULIO!

LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI

Preu: 10 céntims ♀ Text variat — Ilustració de A. Mestres y M. Moliné ♀ Preu: 10 céntims

QUI PAGA MANA

MADRID 2 DE JULIOL DE 1892.—No podent las verduleras pagar l' impost en metàlich, lo pagan en espècies.

UN EPISSODI DEL MOTÍ.—Ea, guapo, atáqueme usted.

Lo MÓNSTRUO:—Estich per abordar los gossos contra las turbas de canalla vil.

Lo País:—D. Antón cria gos? Senyal que té pò.

Lo TRIUNFO.—Que 's desenganyin: per fe arronsá al govern, las faldillas bastan.

